

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ

(Μετάφρασις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ)

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ. Στὴ σύγχροσι διανόησι, ἐντελῶς ἐξαιρετικῆν θέσιν κατέχει ὁ μεγάλος Βέλγος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Μωρίς Μαιτερλιγκ, τοῦ ὁποῖον ἐν ἀριστοῦργημα, τὴν «Πριγκήπισσα Μαλαίν», δημοσιεῖται ἀπὸ σήμερον τὸ «Μπουκέτο». Τιμημένος μὴ τὸ παγκόσμιον βραβεῖο Νόμπελ, ὁ Μ. Μαιτερλιγκ, ἀπέκτιτος συγγραφέας καὶ τὴν τίτλον τοῦ «Πριγκήπος τῶν Ποιητῶν». Ἀπὸ πολλοῦ μεγάλου λογοτέχνας θεωρεῖται ὡς διάδοχος καὶ ἰσοπαλὸς τοῦ Σαξέπην στὴ δραματικῆν ποίησι.

Τὰ κυριώτερα ἔργα του, εἶνε τὰ ἑξῆς : Οἱ «Θρησὶς Σέροες» οσειὰ ποιημάτων πεν ἔχει ἐξαντληθῆ ὡς ἔδον τὸν κόσμον, τὰ δράματα : ἡ «Ἐφτὰ Πριγκήπισσις», ἐπίσης ἐξαντλημένο πρὸ πολλοῦ, ἡ «Πριγκήπισσα Μαλαίν», «Ζουζέλ», «Πελλῆας καὶ Μελιζάντη», τὸ «Γαλόζιο Πενλί», «Ἀκλεβαῖν καὶ Σελνζέττα», «Ἀλλαντίνα καὶ Παλομίδας» κλπ., κλπ. Ἐπίσης τὰ φιλοσοφικὰ : «Ὁ Θάνατος» ἢ «Ζωὴ τῶν Μελιουσῶν», ὁ «Θησαυρὸς τῶν Ταπεινῶν», τὰ «Μονοπῆατιὰ σὺ Βονό», ὁ «Ἄγνωστος Ξένος» καὶ ἄλλα.

Ἡ «Πριγκήπισσα Μαλαίν» θεωρεῖται ὡς ἓνα τῶν ἀριστοῦργημάτων του. Μὲ δρᾶσιν γοργῆν, γεμῆτο τρέμον καὶ ἀγωνίαν συγκρατεῖ καὶ διατηρεῖ ἀμείλιχον τὸ ἐδιαφέρον τοῦ ἀγνωστοῦ. Εἰς τὸ Παρίσι ἐπεδίθη τὸν ὄλον τῆς Μαλαίν, ὅταν πεποταλχθῆκει τὸ ἔργον, ἢ περιφημῶς ἠθοποῦσε Λεμπλάν. Ἐπαῖξε δὲ ἴσον ἐπιτηγῶς, ὥστε ἐξαντάσει οὐ κυριλευτικῶς τὴν ἡρωίδα τοῦ ποιητοῦ Ὁ Μαιτερλιγκ ἐνθουσιασθεὶς ἠράσθη καὶ ἐ-υμφεῦθη τῆς Λεμπλάν. Μοιραῖως ὁμοῦ ἐχώρισαν μετὰ διατίαν. Μ. Π.

(ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ)

ΓΚΙΑΔΜΑΡ, βασιλεὺς ὁ ἓνα μέρος τῆς Ὀλλανδίας, ΜΑΡ ΚΕΛΛΟΣ βασιλεῖς ἐνὸς ἄλλου μέρους τῆς Ὀλλανδίας, ὁ πριγκηπ ΓΚΙΑΔΜΑΡ, γιὸς τοῦ βασιλεῖ ΓΚΙΑΔ ΜΑΡ, ὁ μικρὸς ἈΔΔΑΝ, γιὸς τῆς βασίλισσας ἈΝΝΑΣ, ἈΓΓΟΣ, φίλος τοῦ πριγκηπα ΓΚΙΑΔΜΑΡ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ καὶ ΒΑΝΟ, ἀξιωματικοὶ τοῦ Μάρκελλου, ἓνας θαλαμηπόδος. ἓνας γαυρὸς, ἓνας τελλὸς, τρεῖς φτωχοί, δύο γέροντες, ἓνας μάγερρας, ἀδελκοί, ἀξιωματικοί, ἓνας βουκόλος, προσκυνητὸς, χωριάτες, ὑπηρέτες, ζητιᾶνα, ἀλῆτες, παιδιά, κλπ.

ἌΝΝΑ, βασίλισσα τῆς Γιουτλάνδης, ΓΟΥΔΕΛΙΒ, γυναῖκα τοῦ βασιλεῖ Μάρκελλου. ἡ πριγκήπισσα ΜΑΛΑΙΝ, κόρη τοῦ Μάρκελλου καὶ τῆς Γουδελίβας, ἡ πριγκήπισσα ΥΓΚΑΙΑΝΑ, κόρη τῆς βα-

σιλίσσας Ἄννας, ἡ παραμάνα τῆς Μαλαίν, ἑφτὰ καλογηγῆς, μιὰ γρηά, κυρίες τῆς τιμῆς, ὑπηρέτριες, χωριάτισσες, κλπ.

Ἐν ἓ μεγάλος μαῦρος σκύλλος, ὄνομαζό. ενός Πλούτων.

Τὸ πρῶτον μέρος σὺ Χωρλίγκεν τὸ ἄλλο σὺν πύργου τοῦ Ὑσσελ-μντε καὶ σὺ περιγῶρα.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ
ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Μπαῖσων ὁ Στέφανος καὶ ὁ Βάνο)

ΒΑΝΟ.— Τί ὥρα εἶνε ;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Κατὰ τὸ φεγγάρι, πρέπει νᾶναι μεσάνυχτα.
ΒΑΝΟ.— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βρῆξη.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ναί, βρεριά σύννεφα σκεπάσανε τὴ Δύση.— Καὶ δὲ θάρθουν νᾶ μᾶς ἀντικαταστήσουν πρὶν ἂν τὸ τέλος τῆς γιορτῆς.
ΒΑΝΟ.— Κι' αὐτὴ δὲ θὰ τελειώσῃ πρὶν ἂν τὰ ξημερώματα.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— ὦ ! ὦ ! Βανό !

(Ἐδῶ, εἶας κομητῆς παρουσιάζεται πάνω ἂν τὸν Πύργου)

ΒΑΝΟ.— Τί ;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ἀκόμη ὁ κομητῆς τῆς περσσομένης νύχτας !
ΒΑΝΟ.— Εἶνε πελώριος !
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Καὶ φαίνεται σὰ νᾶ στάξῃ αἷμα ἀπάνω σὺν πύργου.
(Ἐδῶ φαίνεται σὰ νᾶ πύργου ἀπάνω σὺν πύργου μιὰ βροχὴ ἀπὸ ἄστρον)
ΒΑΝΟ.— Τὰ ἄστρα κέφτουν ἀπάνω σὺν πύργου. Δὲς ! δὲς ! δὲς.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Δὲν ἔχω δεῖ παρόμοια βροχὴ ἄστρον ! Θάλεγε κανεὶς πῶς ὁ οὐρανὸς κλαίει ἀπάνω σ' αὐτοῦς τοὺς ἀρραβῶνες !
ΒΑΝΟ.— Λένε πῶς ὄλ' αὐτὰ εἶνε προμηνήματα μεγάλων συμφορῶν !
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ναί, προμηνᾶνε τοὺς πολέμους καὶ τοὺς θανάτους

των βασιλιάδων. Είδαν τέτοια προμηνύματα όταν πέθανε ο γέρο βασιλιάς Μάρκελλος.

ΒΑΝΟ.— Λένε, ότι αυτά τ' άστέρια με τη μεγάλην ούρα προμηνύαν θάνατο σής πριγκηπέσσης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λένε... λένε πολλά πράγματα.

ΒΑΝΟ.— Η πριγκηπίσσα Μαλαίν θάχρη τρομάξη για τó μέλλον της.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Στη θέση της, θά τρομάξα για τó μέλλον και χωρίς την προειδοποίησι των άστρον.

ΒΑΝΟ.—Ναί, ó Γέρο Γκιλιμάρ μου φαίνεται πολύ παράξενος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ό γέρο Γκιλιμάρ; Άκου, δέν τολμώ νά πώ όσα ξέρω· μά ένας θεός μου εινε θαλαμηπόλος του Γκιλιμάρ: ε νά! άν ελγα κόρη δέν την έδινα του πριγκηπα Γκιλιμάρ.

ΒΑΝΟ.— Δέν ξέρω... αλλά ó πριγκηπας Γκιλιμάρ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ω! όχι έξ αιτίας του πριγκηπα Γκιλιμάρ, αλλά του πατέρα του. Άφρότου ή άλλοκτη αυτή βασίλισσα Άννα ήρθε άπ' τη Γιουτλάνδη, όπου τη διώσανε από τó θρόνο της, άφου φυλακίσανε και τó γέρο βασιλιά τους, τόν άντρα της, άφου του ήρθε στο Ύσσελμόντ, λένε... λένε... έπί τέλους ó γέρο Γκιλιμάρ εινε παραπάνω από έβδομήντα χρόνων και μου φαίνεται πως την άγαπά κάπως υπερβολικά για την ηλικία του.

ΒΑΝΟ.— Ω! ό!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Νά τί λένε! — Και δέν τολμώ νά πώ όσα ξέρω.

— Μά μή ξεχάς όσα σου είπα σήμερα

ΒΑΝΟ.— Τη φτωχή την πριγκηπισπούλα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ω! δέ μ' άρέσουν διόλου αυτοί οί άρραβώνες! Νά πού άρχισε νά βεζήη.

ΒΑΝΟ.— Κ' ίσως μά μπόρα έκει κάτω. Άπαίσια νύχτα! (Πορνεί ένας ύπηρέτης μ' ένα φανάρι). Πώς πάει ή γιορτή;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Ποτέ μου δέν είδα παρόμοια γιορτή. Ό γέρο βασιλιάς Γκιλιμάρ εινε στοίχι στο μεθύσι κ' έχει άγκυλιασμένα τó βασιλιά μας και...

ΒΑΝΟ.— Κι' οί άρραβωνιασμένοι;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Αυτοί δέν πίνουν πολύ. Λοιπόν, καλή νύχτα, πάω στην κουζίνα, καλή νύχτα! (Βγαίνει).

ΒΑΝΟ.— Ό ούρανός γίνεται μαύρος και τó φεγγάρι παραξένα κόκκινο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Νά ή μπόρα! κι' άφου οί άλλοι πίνουν, πάμε. (Έδώ τά πομπήρια του πύργου, που φωτίζονται από βάθος του κήπου, πέφτουν κοματιασμένα).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Ω!

ΒΑΝΟ.— Τί εινε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Σπάζουν τά τζάμια;

ΒΑΝΟ.— Πινοκάτ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Χτυπιούνται μες στη σάλα!

(Η πριγκηπίσσα Μαλαίν αναμαλλιασμένη κι' όλοφουσκωμένη περνάει άπ' τó βάθος του κήπου).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Η πριγκηπίσσα!

ΒΑΝΟ.— Πού τρέχει;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Κλαίει!

ΒΑΝΟ.— Χτυπιούνται μες στη σάλα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Πάμε νά δούμε!

(Κραυγές, θόρυβος, οι κήποι γεμίζουν από άξιωματικούς, ύπηρέτες, κλπ., ή πόστες του πύργου άνοίγονται με βία και ό βασιλιάς Γκιλιμάρ φαίνεται στο άνάβαθρο, περιστοιχιμένος από αυλικούς και λογχοφόρους. Πάω από τόν πύργο ó κομήτης. Η βροχή των άστρον εξακολουθετ).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πρόστυχε Μάρκελλε! Έκανε σήμερα ένα πράγμα άποτρόπαιο! Έμπρός τάλογά μου! τάλογά μου! φεύγω! φεύγω! Και σου άφίνω την κόρη σου τη Μαλαίν με τó πράσινο μεθύρι της και τάσπρα της βλέφαρα! Και σ' άφίνω με τή γρηά σου Γοδελίβα! Άλλά περιμένετε! Θά συρθήτε γονατιστοί μέσ' άπ' τούς βάτους σας. Κι' αυτοί θάνε οί άρραβώνες σας που θάρθω νά γιορτάσω μ' όλους τούς λογχοφόρους μου και τά κοράκια της Όλλανδίας! Πάμε! Όρεβουάρ! Όρεβουάρ! Ά! ά! ά!

(Βγαίνει με την ακολουθία του)

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΣΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Φαίνεται ή Βασίλισσα Γοδελίβα, ή πριγκηπίσσα Μαλαίν και ή παραμάνα. Τραγουδούν, ένα στροβουν τή ρόκα τους).

ΓΟΔΕΛΙΒΑ.— Έλα, μήν κλαίς πιά, Μαλαίν σκούπισε τά δάκρυά σου και κατέβα στον κήπο. Εινε πιά μεσημέρι.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Αυτό της λέω κι' εγώ άπ' τó πρωί, Κυρία. Τί καρδιάς με τó νά χαλάη τά μάτια της; — Νά ó βασιλιάς!

(Μπαίνει ó Μάρκελλος)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Έ, λοιπόν, Μαλαίν;

ΜΑΛΑΙΝ.— Άφέντη!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Άγαπούσες τόν πριγκηπα Γκιλιμάρ.

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, άφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Φτωχό παιδί! ... τόν άγαπάς άκόμα;

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, άφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Τόν άγαπάς άκόμα;

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Τόν άγαπάς άκόμα, ύστερα; ..

ΓΟΔΕΛΙΒΑ. Κύριε, μή την τρομάξετε!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Μά δέ την τρομάζω! Έρχομαι εδω σά σωστός πατέρας, και δέ συλλογίζομαι παρά την ευτυχία σου, Μαλαίν. Άς εξετάσουμε τά πράγματα ψυχρά. Ξέρεις τί συνέβη; Ό γέρο βασιλιάς Γκιλιμάρ μ' έπρόσβαλε χωρίς κανένα λόγο ή μίλλον ύποψιάζομαι πολύ καλά τούς λόγους του... Έπρόσβαλε πρόστιχα τή μητέρα σου, έβρισε και σένα πιά πρόστιχα άκόμα, και άν δέν ήτανε ξένος, μου και άν δέν ήτανε εδω κάτω άπ' την προστασία του Θεου, δέν θάρθανε ποτέ από τó σπίτι μου! — έπί τέλους, άς τά ξεχάσουμε σήμερα αυτά. — Άλλά γιατί κλαίς; Όσο για τó πριγκηπα Γκιλιμάρ, καλύτερα εινε νά τόν ξεχάσης κι' έπειτα πώς μπορούσες νά τόν άγαπάς σοβρά; Κολά καλά δέν είχατε, δει ó ένας τόν άλλον κ' ή καρδιά δια τήν ηλικία σου εινε σαν τó κερί τήν κάνει κοινές όπως θέλει. Τ' όνομα του πριγκηπα Γκιλιμάρ ήταν άκόμα γοημένο στα σύννεφα, ήρθε μιά μπόρα και τά έβρισε όλα. Κι' από άπόψε δέ θά τόν ξανασυλλογιθής πιά. Κι' άκόμα, φαντάζεσαι πως θάσουν ευτιγισμένη στην αυλή του Γκιλιμάρ; Δέ σου μιλώ για τόν πριγκηπα, ó πριγκηπ είν' ένα παιδί, αλλά για τόν πατέρα του, ξέρεις καλά πως φορδονται νά μιλήσουν γι' αυτόν... Ξέρεις καλά πως δέν υπάρχει πιά ζοφερή αυλή στην Όλλανδία; Ξέρεις ότι τó παλάτι του έχει ίσως φριχτά μυστικά. Μά δέν ξέρεις τί λένε γι' ούτ ήν παράδοξη βασίλισσα, που πήγε με τήν κόρη της στο παλάτι του Ύσσελμόντ, και δέν θά σου πώ αϊτά που λένε, γιατί δέν θέλω νά χύσω δηλητήριο στην ψυχή σου. Μά θά έμπαινες εκεί όλομόναχη, μέσα σ' ένα τραμαχικό

δάσος ραδιουργιών και μυστηρίων! — Απάντησε, λοιπόν, Μαλαίν δέ φοβόσουνε όλα αυτά και δέν επήγγαυες κάπως παρά τή θέλησί σου νά γίνης γυναίκα του πριγκηπα Γκιλιμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.— Όχι, άφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Έστο, αλλά τότε, άπάντησέ μου ελεύθερα. Πρόπει ó γέρο βασιλιάς Μάρκελλος νά θιαμβέωση; Σε λίγο θάγουν μεγάλο πόλεμο έξ αιτίας σου. Ξέρω πως τά καράβια του Γκιλιμάρ συγκεντρώνονται στο Ύσσελμόντ και θά ξεκινήσουν πρην άπ' την πανσέληνο: κι' άπ' τήν άλλη μεριά, ó δούκας τού Μπουργκνι, που σ' άγαπά από καιρό... (γυρίζοντας προς τήν βασίλισσα) — δέν ξέρω άν ή μητέρα σου σου μίλησε σχετικώς.

ΓΟΔΕΛΙΒΑ.— Μάλιστα, Κύριε.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Έ, λοιπόν;

ΓΟΔΕΛΙΒΑ.— Θά έπρεπε νά τήν προδιαθέσουμε σιγά σιγά...

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Άσπινε νά μιλήση! — Έ, Μαλαίν;

ΜΑΛΑΙΝ.— Άφέντη;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Δέν καταλαβαίνεις;

ΜΑΛΑΙΝ.— Τί άφέντη;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Μου τάξεις πως θά ξεχάσης τόν Γκιλιμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.— Άφέντη...

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Τί είπες; — Άγαπάς άκόμη τόν Γκιλιμάρ;

ΜΑΛΑΙΟ.— Ναί, άφέντη!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— *«Ναί, άφέντη!»* Ω! χίλιοι διαβόλοι. Τ' όμολογει τόσο κυνικά και τολμάει νά μου τó φρονάξ άδιάτροπα. Μά φρά είδε τó Γκιλιμάρ, εν άπόγευμα και νάτην πιά φλογερή κι' άπ' τήν κλάσι!

ΓΟΔΕΛΙΒΑ.— Κύριε!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Σώπα! *«Ναί, Άφέντη!»* Και δέν είν' άκόμα δεκαπέντε χρόνια! Έ, δέν εινε νά τούς άφήσης όλους στον τόπο! Νά δεκαπέντε χρόνια που δέν έξοσα παρά γι' αυτήν! Νά δεκαπέντε χρόνια που κρατούσα την άναπνοή μου κοντά της! Νά δεκαπέντε χρόνια που δέν τολμούσαμε νά αναπνεύσουμε από φόβο μήπως ταραξόουμε τά βλέμματά της! Νά δεκαπέντε χρόνια που έκανα τήν αυλή μου μοναστήρι και τήν ήμερα που ήρθα νά κυττάσω τή καρδιά της...

ΓΟΔΕΛΙΒΑ.— Κύριε!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ.— Όστε δέ μπορεί ν' άγαπά όπως και κάθε άλλη; Θανά τή κλείσετε σε γυάλινο κλουβί; Πούς λόγος νά φωνάζετε τόσο δυνατά σ' ένα παιδί; Τί κακό είδατε;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Θά δά μ' άφήσετε νά μιλήσω έπί τέλους! Φευγάτε από δω! Φευγάτε κ' οι δυό! Ω! ξέρω καλά πως είστε σύμφωνες όλες, κ' ή εποχή εινε κατάλληλη και ραδιοουργίες, μά περιμένετε! — Φευγάτε τώρα! Ά! δάκρυα! (Φεύγον ή Γοδελίβα κι' ή παραμάνα). Τώρα Μαλαίν κλείσε πρώτα τήν πόρτες. Τώρα που είμαστε οί δυό μας μόνοι, θέλω νά τά ξεχάσης όλα. Σου έχουνε δώσει κακές συμβουλές, γιατί ή γυναίκες κάνουν πάντα μεταξύ τους παράξενα σχέδια. Μου τάξεις πως θά είσαι λογική.

ΜΑΛΑΙΝ.— Ναί, άφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Έ! βλέπεις! Τότε δέ θά σκεφτής πιά αυτό τó γάμο! ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Ναί; — Δηλαδή θά ξεχάσης τó Γκιλιμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.— Όχι.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.— Και άν σ' εξαναγκάσω εγώ; κι' άν σε χωρίσω

για πάντα απ' τὸ Γκιαλμάρ σου, μὲ τὸ χορτοσίτικο πρόσωπο! (**Η Μαλαὶν κλαίει**) *Ἐ, ἔτσι εἶνε!—Πήγαινε καὶ θά δοῦμε! Πήγαινε!

(*Βγαίνουν χωριστά*)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ
ΕΝΑ ΔΑΣΟΣ

(*Μπαίνει ὁ πρῶτος Γκιαλμάρ κι' ὁ ἄλλος ἄγγελος*)

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—*Ἡ μου ἀρρωστος* ἢ μωροδὶ δλων αὐτῶν

τῶν θανάτων! κ' ἢ μωροδὶ δλων αὐτῶν τῶν θανάτων! καὶ τώρα μοῦ φαίνεται σὰ νὰ χύνῃ ἡ νύχτα αὐτὴ καὶ τὸ δάσος μὲ στάλα νερὸ στὰ μάτια μου...

ΑΓΓΟΣ.— Δὲ μένουν πιά παρὰ τὰ δέντρα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Εἶδες τὸ γέρο βασιλῆ Μάρκελλο νὰ πεθαίνῃ;

ΑΓΓΟΣ.— Ὅχι, εἶδα κάτι ἄλλο πρῶτῃς τὸ βράδυ, ὅταν ἐσεῖς ἐλείπατε, ἔβαλαν φωτιά στὸν πύργο, κι' ἡ γορῆ βασίλισσα Γοδελβα ἔτρεξε μὲς ἀπ' τῆς φλόγες μὲ τοὺς ὑπηρετές. Πέσανε μὲς στοὺς τάρρους καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ὅλοι χάθηκαν ἐκεῖ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Κι' ἡ πριγκήπισσα Μαλαὶν; — Ἦταν ἐκεῖ;

ΑΓΓΟΣ.— Δὲν τὴν εἶδα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μήπως τὴν εἶδαν ἄλλοι;

ΑΓΓΟΣ.— Κανεὶς δὲν τὴν εἶδε. κανεὶς δὲν ξέρει πού εἶνε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πέθανε μήπως;

ΑΓΓΟΣ.— Λένε πῶς πέθανε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ὁ πατέρας μου εἶνε τρομερός!

ΑΓΓΟΣ.— Τὴν ἀγαπούσατε ἀκόμα;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ποιὰ;

ΑΓΓΟΣ.— Τὴν πριγκήπισσα Μαλαὶν.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Δὲν τὴν εἶδα παρὰ μιά καὶ μόνη φορά... μὰ πῶς χαμήλωνε τὰ μάτια κι' ἔσταύρωνε τὰ χέρια.— ἔτσι—καὶ τῆς ἔξωτικῆς λευκῆς βλεφαρίδες!—κι' ἡ ματιὰ τῆς!... ἦτανε σὰν τὸ χρῶμα νερὸ μέσα σ' ἕνα μεγάλο κανάλι... Δὲν τὰ θυμοῦμαι πολὺ καλά θάθελα ὅμως νὰ ξανάβλεπα αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο βλέμμα.

ΑΓΓΟΣ.— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ χτίριο στὸ λοφίσκο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μοιάζει σὰν παλιὸς ἀνεμόμυλος* δὲν ἔχει παρὰ θύρα.

ΑΓΓΟΣ.— Νὰ μιά ἐπιγραφή ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ἐπιγραφή;

ΑΓΓΟΣ.— Ναι, — λατινικιά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Μπορεῖς νὰ τὴ διαβάσῃς;

ΑΓΓΟΣ.— Ναι, μὰ εἶνε πολὺ πιληά.— Ἄς δοῦμε:

Olim inclusa
Anna ducissa
anno..., etc.

Τὸ ὑπόλοιπο εἶνε σκεπασμένο ἀπ' τὴ γλῶσσ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ἄς κάτσοιμ' ἔδω.

ΑΓΓΟΣ.— Ducissa Anna, εἶνε τόνομα τῆς μητέρας τῆς ἀρραβωναστικῆς σῆς.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Τῆς Ὑγλυάνας; — Ναι.

ΑΓΓΟΣ.— Νὰ ἕνα ναι καὶ πῶς σύντομο καὶ πῶς ψυχρὸ ἀπ' τὸ χιόνι.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Θέ μου, ὁ καιρὸς τῶν φλογερῶν ναι εἶνε πολὺ μακριὰ ἀπὸ μένα.

ΑΓΓΟΣ.— Ἡ Ὑγλυάνα ὅμως εἶν' ὁμορφῆ.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ἄμφιβάλλω.

ΑΓΓΟΣ.— Ὡ!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ἐχει μιά ψυχούλα μαγεύρισσας στὸ βάθος τῶν πράσινων ματιῶν τῆς.

ΑΓΓΟΣ.— Ὡ! ὦ! ἀλλὰ τότε, γιατί στέρχεις;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Καὶ γιατί νὰ μὴ στέρξω; Εἶμαι ἀρρωστος καὶ θέλω τὴν ἀνάπαυση, τὴν ἀνάπαυση! Κ' ὅστερα, αὐτὴ ἢ μιά ἄλλη, πού θὰ μὲ φωνάζῃ, κατ' ὄπ' τὸ φῶς τῆς σελήνης, «μικρὲ μου Γκιαλμάρ» καὶ θὰ μοῦ τοιμπλῇ τὴ μύτη! Πᾶ! ἡ παρατήρησες τοὺς ξαφνικούς θυμούς τοῦ πατέρα μου, ἀφότου ἢ βασίλισσα Ἄννα ἦρθε στὸ Ὑσσελμόντ; — Δὲν ξέρω τί τρέχει μὰ εἶν' ἐκεῖ κατὶ, κ' ἀρχίζουν νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό μου ἄλόκοτες ὑποψίες: φοβάμαι τὴ βασίλισσα!

ΑΓΓΟΣ.— Αὐτὴ ὅμως σῆς ἀγαπάει σὰν παιδί τῆς.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Σὰν παιδί τῆς; — Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτὸ, κ' ἡ ἰδέες μου εἶν' ἀλλόκοτες, εἶνε πῶς ὁμορφῆ ἀπ' τὴν κόρη τῆς καὶ νὰ ἀμέσως ἕνα μεγάλο κακό. Δουλεύει σὰν τυφλοπόντικα, δὲν ξέρω γιὰ τί πράγμα: αὐτὴ παρέρχεται τὸ φτωχὸ μου πατέρα ἐναντίον τοῦ Μάρκελλου κι' αὐτὴ παραγκωσίασε αὐτὸν τὸν πόλεμο.— Ὑπάρχει κατὶ μέσα σὲ ὅλα αὐτὰ!

ΑΓΓΟΣ.— Ὑπάρχει ὅτι ἤθελε νὰ σὲ κἀνῃ νὰ πάρῃς τὴν Ὑγλυάνα, αὐτὸ δὲν εἶνε καταχθόνιο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ὑπάρχει κάποια ἄλλη αἰτία ἀκόμα.

ΑΓΓΟΣ.— Ὡ! ξέρω καλά! Ἀφοῦ παντρευθῆτε θὰ σὲ στείλῃ στὴ Γιουτλάντη νὰ πολεμήσῃς γιὰ τὸ μικρὸ τῆς θρόνου, πού τῆς τὸν ἔχουν πάρει, καὶ ν' ἀπελευθερώσῃς τὸ φτωχὸ τῆς ἀνδρα, πού πρέπει νὰ εἶνε τόσο ἀνήσυχος, περιμένοντάς τ'α, γιὰτι σὲ μιά βασίλισσα τόσο ὄραφα, πού γυρίζει μοναχὴ τῆς στὸν κόσμῳ, πρέπει νὰ τῆς συμβάλουν κ' ἐπεισόδια...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Ὑπάρχει κάποια ἄλλη αἰτία ἀκόμα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ γλωσσὴ Ἀνατολή

Μὲ τὸ νοῦ μας ἀφωσιμμένο στὴ γιορτῆ, δὲν εἶδαμε τὸ σούρουπο πού πέρασε. Γιὰ δέτε! Ἡ γλῶσσὴ ἀνατολὴ προαναγγέλλει τὸν Κύριο τῆς Νύχτας (τὸ Φεγγάρι)—κρυμμένο ἀκόμη πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ ἀπ' ὅπου σὲ λίγο θὰ ξεπροβάλλῃ—τὸ ἴδιο σὰ μιά παρθένα πού μὲ τὸ γλωσσὸ τῆς πρόσαπο προδίνει πῶς μέσα στὴν καρδιά τῆς μιά ἀγάπη φωλιάζει.

Τὸ ἀχτινοβόλημα τῆς νιότης

Τὰ χεῖλη τῆς εἶν' ἄλικα σὰν ἕνα νίσκαστο λουλουδί, τὰ χαριτωμένα τῆς τὰ μπράτσα μοιάζουνε σὰ κλάδοι. Ἐλκυστικὸ σὰν τοὺς ἀνθούς στὰ δέντρα, τὸ ἀχτινοβόλημα τῆς νιότης ἀπλώνεται σ' ὅλα τῆς τὰ μέλη.

Ὁ κυνηγός

Ἡ παρθένα πού ἀγαπῶ καὶ πού μ' ἔχει τρελλάνει εἶνε σὰν ἕνας κυνηγός.

Τὰ φρούδια τῆς εἶνε σὰν τὸ τόξο πού τεντώνει.

Ἡ λοξὴ ματιὰς τῆς εἶνε ἡ σαίτες τῆς.

Κ' ἡ δύστυχη καρδιά μου εἶνε ἡ ἀντιλόπη πού σκοτώνει.

Δίχως τὰ μάτια τῆς καλῆς μου

Πλάϊ στὴ λάμπα, ἢ πλάϊ στὸ ἀναμμένο τράκι, ἢ καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ φεγγαριοῦ, ἂν δὲ μὲ κυττάζουν τ' ἀστραποβόλα μάτια τῆς καλῆς μου, αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε ὀλότελα σκοτεινὸς γιὰ μένα.

Ἀπορία

*Ἄμα τὴ θυμοῦμαι, ὁ πόνος μέσα μου κορῶνει.

*Ἄμα τὴ βλέπω, ἡ τρέλλα μου αἰσθάνει.

*Ἄμα τὴν ἀγγίζω, ὅλες οἱ αἰσθήσεις μου πυρῶνουν, κ' ὁ νοῦς μου σβύνει.

Πέστε μου, λοιπόν, παρακαλῶ, πῶς μπερεῖ ν' ἀγαπηθῇ ἕνα τέτοιο πλάσμα;

Πουθενά...

Στὰ κλαδιά τῶν δένδρων διακρίνω τὸ λιγερὸ κορμί σου, στὰ μάτια τῶν τρομαγμένων ὄρων βλέπω τῆς ματιές σου,—

στὸ φεγγάρι, τ' ὄραϊο πρόσωπό σου, στὰ φτερά τοῦ παγωνιοῦ, τῆς γιαιστρέας σου μπουκῆς,— καὶ στὶς ρυτίδες τοῦ νεροῦ, τὸ κατσούφισμα ἀπάνω στὸ μέτωπό σου;

Μὰ — ἀλλοίμονο! — ποτέ, σὲ κανένα μέρος, δὲν μπορῶ ὄλη νὰ σὲ ἰδῶ.

Τὸ ἐπιφοβο δάσος

Τῆς γυναίκας ἢ μορφῆ εἶνε ἕνα δάσος:

Πρόσεξε, ὀδοιπόρε! Μὴν ἀφίνει; τῆς σκέψεις σου νὰ τριγυροῦν σ' αὐτὸ τὸ δάσος,

γιὰτι εἶνε ἕνας ληστής ἐκεῖ, πού πάντα παρομονεύει, κ' ἔτοιμος νὰ χτυπήσῃ, ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὴ γνώρισα

*Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὴ γνώρισα, θέλω νὰ γυρῶ στὴν πατρίδα μου καὶ δὲν μπορῶ:

Τὸ κορμί μου κάνει νὰ πάη μπρός, ἐνῶ ἡ καρδιά μου πετάει πίσω, σὰν τὴ μεταξωτὴ σημαία πού πάει ἐναντία σ' ἄνεμο.

(*Ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸ*)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΛΙΔΗΣ

ΑΓΓΟΣ.— Ποιὰ;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Θὰ τὸ μάθῃς μὲν ἡμέρα. Πᾶμε.

ΑΓΓΟΣ.— Πρὸς τὴν πολιτεία;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.— Πρὸς τὴν πολιτεία; — Δὲν ὑπάρχει πιά. Δὲν ὑπάρχουν πιά παρὰ πεθαμένον ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς γκεμισμένους τοίχους. (*Ἀκολουθεῖ*)

